

Margreet Maljers

Het zit in de familie

 Uitgeverij Oorsprong

1

Sabine Meulmeester keek nadenkend uit over de akkers achter haar huis. De maïskolven waren nog groen, maar aan de randen verscheen al een strogeel waasje. Het liep tegen het eind van de zomer en er hing een zinderende zomerwarmte in de lucht. Jammer van het mooie weer om te poetsen, maar het kon niet anders. Het oude huisje van Bart Wever moest echt goed schoon gemaakt worden voor ze haar huurster erin kon laten. Als haar moeder gelijk had, kon haar gast nog niet goed uit de voeten door het ongeluk dat ze had gehad. Wat haar moeder over die Britta vertelde, had bij Sabine een warm gevoel van medelijden doen opwellen. Iemand die klem zat in het leven veroorzaakte dat effect altijd bij haar.

Ze nam schoonmaakspullen uit de kast, stopte de flacons in een paar emmers en galmde: 'Ricky!' Daarna frommelde ze er een dweil, boenders en een paar stofdoeken bij en overhandigde de emmers aan Ricky, haar oudste dochter, die aan kwam lopen. 'Neem dit alvast mee naar het huisje. Ik kom zo. Even nog de stofzuiger pakken. En neem die harde bezem ook maar mee. Ik zou er het liefst een brandspuit op zetten, maar

dan krijg je wel een enorme plas op de vloer.'

Ricky nam alles over van haar moeder en slingerde onverschillig de emmers heen en weer langs haar zij. 'Waar is die bezem? O hier.'

Vertederd keek Sabine haar dochter na toen die overstak naar de andere kant van de landweg. Wat werd die meid lang. Ze was al bijna net zo groot als zijzelf. Doordat ze haar blonde haar in een paardenstaart boven op haar hoofd had gebonden, leek ze nog langer. Ricky zag er goed uit, dacht ze trots en wat ongerust. Af en toe zag ze de blikken die jongens op Ricky wierpen en dan sloeg de schrik haar om het hart. Onzin natuurlijk. Ze mochten best naar haar kijken. Ricky was tenslotte een slimme meid.

Ze zuchtte en pakte de stofzuiger uit de werk-kast. Voorlopig was het nog een kind en moest ze zich geen muizenissen in het hoofd halen. Een beetje vertrouwen hebben, zou haar oudtante Keesje zeggen.

Wat van de weg af stond een klein huis dat vroeger als arbeidershuisje had gediend voor de landarbeiders die bij de boerderij even verderop hadden gewerkt. Er had na de dood van oude Bart Wever nog een kunstenaar in

gewoond die alle muren had weggebroken zodat er beneden een grote ruimte was ontstaan met een keukenblok in de hoek. Aan de achterkant van het huis had hij een badkamer aangebouwd waar hij een groot venster in had gemaakt en een deur naar de tuin. Dat grote raam werd in het dorp al tamelijk vreemd gevonden, en toen hij een paar keer gekleed in een zwembroek van minimale afmetingen in de tuin had staan werken, ging binnen een paar dagen het praatje rond dat Corsijnse, de schilder, een nudist was. ‘Zo’n vent die voor zijn plezier in adamskostuum rondliep of “arger”,’ hadden een paar pessimisten gevreesd.

De meerderheid van de inwoners van Zuidburgh bekeek de nieuwkomer meewarig maar welwillend. ‘Een bietje raor, maar as-ie z’n broek maar aanhoudt op straete, moet-ie het zelf maar weten, é?’ was hun commentaar in onvervalst dialect geweest. De schilder had er niet langer dan twee jaar gewoond en daarna had hij het huisje aan Andries Meulmeester verkocht, die het wel kon gebruiken voor een eventuele uitbreiding van zijn praktijk.

‘De mensen hier zijn nog niet rijp voor

mijn kunst,' had de kunstenaar zijn overburen, Andries en Sabine Meulmeester, toevertrouwd.

Andries had er niet veel op teruggezegd, omdat hij ook nog niet rijp was voor kunst met een grote K. Sabine, die de boeken illustreerde van haar tante Keesje die plantkundige was, had het sneu gevonden dat Corsijnse zo weinig waardering ontving. Zijzelf vond sommige van zijn schilderijen wel erg mooi. Hij gebruikte van die sprekende, felle kleuren die haar bijzonder aanspraken. Maar haar medelijden was overbodig. Corsijnse trok zich van niemand iets aan en bekeek haar werk met net zo'n kritische blik als Andries dat van hem.

'Jij kunt je onderwerp nog niet loslaten, Sabine. Tikkie bekrompen nog! Je hebt het wel in je, maar je bent er nog lang niet en als je zo doorgaat... nou ja,' had hij Sabine meewarig vermaand.

Haar tegenwerping dat de lezers van een plantenboek vooral moesten zien hoe de plant eruitzag, had hij hoofdschuddend aangehoord.

'Je vergooit je talent, meisje. Jammer, jammer!'

Een paar weken daarop was hij naar Parijs vertrokken. 'Om het echte leven op te snuiven.'

‘Vislucht, uiensoep, smurrie en stokbrood met bijna bedorven camembert,’ had tante Keesje, Sabines oudtante, opgesomd. Ze was ook bij zijn afscheidsbezoek geweest en had Parijs diverse malen bezocht. De geuren van de markten waren haar bijgebleven.

‘Ook, ook. Maar de vrijheid, dat onbegrensde, het revolutionaire, vrije denken is daar begonnen,’ had de schilder geantwoord.

‘En de guillotine,’ had Ricky vrolijk opgemerkt. Ze had net de Franse revolutie op school gehad en de leraar geschiedenis had prachtig verteld over Marie Antoinette en de adellijke dames en heren die daar aan hun eind waren gekomen.

‘Dat was onvermijdelijk. Anders was het nieuwe denken nooit doorgebroken.’ De schilder was niet onder de indruk van de guillotine. Hij was vertrokken in de oude Volkswagenbus waarmee hij was gekomen en had Sabine een paar schilderijen nagelaten. ‘Als leervoorbeeld, en waarschijnlijk worden ze later wel wat waard,’ had hij erbij gezegd en Sabine had het werk onder gepaste dank aanvaard.

‘*Allons enfants de la patrie... hie... e,*’ had Ricky gezongen toen hij weg was gereden en

daar had tante Keesje om moeten lachen. Ricky was onbekommerd op het muurtje voor het huis gaan zitten en had luidkeels het hele Franse volkslied gezongen. Ricky had een mooie stem en zong graag. Niemand uit haar omgeving wist van wie ze dat had. De Meulmeesters waren redelijk muzikaal, maar niet meer dan dat en ook de familie van haar moeder blonk niet uit in dat opzicht.

Sabine wist wel waar het talent van haar dochter vandaan kwam, maar dat was een onderwerp waar ze niet over sprak. Alles was goed zoals het was. Dat haar man, Andries, niet de biologische vader was van Ricky hadden ze nooit voor haar verzwegen, maar omdat het slechts tussen neus en lippen door ter sprake was gekomen, was het bij Ricky nooit echt geland. Dat vermoedde Sabine tenminste. Het kind huppelde door het leven en leek nergens zwaar aan te tillen. Tenminste, niet merkbaar, besloot ze en ze zette het van zich af met in haar achterhoofd de opmerking van tante Keesje: 'Komt tijd, komt raad.'

Alleen, over dit onderwerp verschilde haar tante nu juist van mening met Sabine. Niks *komt tijd, komt raad*. Dingen verzwijgen gaf ellende.

Ricky wist heel goed dat Andries niet haar biologische vader was, maar dat was iets wat ze altijd van zich af had geduwd. Papa was papa. Hij behandelde haar net zoals haar jongere broer en zusje en ze was dol op hem. Ze besepte wel dat ze een aparte plaats bij hem innam, maar dat kwam vaker voor. Carolien, haar vriendin, die ook de oudste was, had die positie ook. Ze kregen net zo goed straf als de andere kinderen als ze iets hadden gedaan wat niet door de beugel kon, maar ze konden allebei een potje breken bij hun vaders en profiteerden daar soms zorgeloos van.

‘We hebben tenslotte ook de last van het “de oudste zijn”,’ had Carolien opgemerkt. ‘Mijn zusjes mogen wel dankbaar zijn dat ik af en toe uit de band spring, dan is m’n vader er als zij zo oud zijn tenminste aan gewend dat we geen kleine kinderen meer zijn. Hij doet alsof ik tien ben. Irritant!’

Ricky vond dat haar vriendin groot gelijk had. Af en toe werd ze ook niet goed van de vragen van haar moeder als ze weg wilde of wat later thuis wilde komen.

‘Je vader? Moeders zijn een stuk lastiger dan vaders,’ had ze gezegd.

‘O nee, dan ken je mijn vader nog niet,’ was

Caroliens commentaar geweest. ‘Die denkt nog steeds dat er blanke slavinnen bestaan en ziet me zo verdwijnen naar een bordeel in Antwerpen of iets dergelijks. Ouders!’

Ricky liep met lange passen het pad af en gooide de deur open. ‘Er zitten overal spinnen,’ zei ze tegen haar moeder toen die wat later ook binnenkwam. ‘Die houden zeker van een verfluchtje. En er zit vliegenpoep tegen het plafond.’ Ze haalde haar neus op toen ze de oude kleden in de hoek van de kamer zag en vulde de emmers met sop. ‘Wat een smeerpoets was Corsijnse toch. Ik hoop dat papa niet te veel heeft betaald voor dit huis.’

‘Och, hij vond het niet belangrijk,’ suste Sabine. ‘Het was een beste man.’

Ricky haalde haar schouders op. Ze had hem een beetje raar gevonden en alleen aan tante Keesje verteld dat Corsijnse haar had willen schilderen. Puur schilderen had hij het genoemd. Ricky had er met Carolien om gegiecheld.

‘Hij bedoelt vast in je blootje of zo,’ veronderstelde Carolien. ‘Blèh, in je nakie voor zo’n ouwe man.’

‘Welnee,’ had Ricky onverschillig gezegd. ‘Hij

wilde me met bloemen en zo in mijn haar schilderen. Met margrietten. Idioot! Ik denk dat-ie er nooit goed naar heeft gekeken, want margrietten zitten altijd onder de luis. Voor ik die op mijn hoofd zet! Maar hou er je mond maar over thuis, anders hoort mijn moeder het nog en je weet hoe ze is.'

Carolien had geknikt. Ricky's moeder deed over dat soort dingen altijd zo paniekerig. Wat dat betreft was het maar goed dat die schilder naar Parijs was gegaan, wat Ricky er ook van zei.

Ricky interesseerde het niet of er nu wel of niet een schilder in het huisje tegenover hen woonde, maar ze was wel benieuwd naar de vrouw die voor een tijdje hun overbuurvrouw zou worden.

'Een goeierd was het,' herhaalde Sabine nadrukkelijk terwijl ze blikte naar de aangekoekte laag vet in de gootsteen.

'Ja hoor, een beste man, maar wel een vies-peuk. Moet je dit zien. Goor! Bah.' Ricky keek naar een aangekoekte pan die op het aanrecht stond. 'En wat moeten we daarmee?'

Sabine pakte een vuilniszak en hield hem open. 'Hierin.'